CHƯƠNG 2330

Gõ xương hút tủy

“Thái Hư... ngươi thả ta ra!” Thái Huyền nằm sõng soài dưới đất, vậy mà vẫn réo gọi Hạ Nhân không ngừng.

Hạ Nhân nói: “Đừng nói nhảm nữa!”

“Trước hết, ta tính sổ với ngươi đã!”

“Đừng nằm đó nữa... đứng dậy, đứng dậy... chúng ta tìm một chỗ rồi nói chuyện đàng hoàng!”

Hạ Nhân vẫn rất khách sáo với hắn, phất tay một cái lấy ra hai chiếc ghế và một cái bàn.

Hai người lần lượt ngồi xuống hai bên bàn.

Trịnh Đại Xa khoanh tay đứng sau lưng Hạ Nhân, cẳng tay nàng chống dưới cổ hắn, cả người gần như nằm sấp trên lưng Hạ Nhân.

“Rốt cuộc đây là nơi nào?” Thái Huyền nhìn quanh, trong mắt tràn đầy chấn động: “Mẹ nó... Thái Hư à... tiểu tử ngươi quả nhiên không đơn giản... nơi quái quỷ này toàn là Hồng Mông Tử Khí...”

“Rốt cuộc đây là nơi nào?”

“Thần giới sao có thể có nhiều Hồng Mông Tử Khí đến vậy?”

Phóng tầm mắt nhìn ra, xung quanh hàng tỷ tỷ vạn dặm đều là Hồng Mông Tử Khí.

Hạ Nhân cười cười, nói: “Chuyện này ngươi không cần quan tâm!”

Thái Huyền lại nhìn cô gái sau lưng Hạ Nhân: “Người phụ nữ này... đẹp quá... tuy ta mới gặp lần đầu, nhưng ta biết nàng chính là thần phi của Không Gian Thần Đế!”

“Tiểu tử ngươi đúng là to gan... vậy mà dám giấu thần phi của Không Gian Thần Đế đi?”

“Mẹ kiếp... lão rùa đen Không Gian Thần Đế kia hiện giờ vẫn còn đang lùng sục khắp Thần giới để tìm thần phi của mình đấy!”

“Ha ha ha ha... Thái Hư, ngươi giỏi lắm!”

Thái Huyền thậm chí còn giơ ngón cái với Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Đừng nói nhảm nữa... trước hết ta tính sổ với ngươi đã...”

“Trước đó, ngươi vỗ một chưởng xuống!”

“Ngươi biết tổn thất của ta lớn đến mức nào không?”

Hạ Nhân nhấp một ngụm trà, lười biếng nhìn hắn: “Hay là ngươi tự tính thử xem?”

Thái Huyền nói: “Ta biết... trong cửa hàng của ngươi có không ít thần đan lục phẩm... khoản này ta đền cho ngươi là được!”

Hạ Nhân nói: “Đó chỉ là cửa hàng của ta thôi. Ngươi vỗ một chưởng xuống, nghiền nát cả quãng đường dài mấy nghìn trượng, phá hủy mấy trăm cửa hàng, tất cả đều do ta bồi thường!”

“Tổn thất này, ngươi không thừa nhận sao?”

“Thừa nhận!” Thái Huyền nói: “Ngươi thả ta ra, tất cả những thứ này ta đều có thể đền cho ngươi!”

“Đừng vội!” Hạ Nhân nói: “Chuyện này còn kém xa lắm!”

“Ngươi có biết vì sao Đan Đế lão nhân gia không giam giữ hai chúng ta suốt một vạn năm không?”

Hạ Nhân cười tủm tỉm nhìn Thái Huyền.

Hắn đâu phải kẻ ngốc, sao có thể không biết?

Chỉ có một nguyên nhân: miếng ngọc giản màu đen mà Hạ Nhân đưa cho Đan Đế chắc chắn là thứ vô cùng ghê gớm.

Nhưng vừa nghĩ đến Đan Đế, hắn lại nhớ tới cảnh mình bị xem như kẻ điên rồi phong bế lục thức, sắc mặt lập tức tối sầm.

Hạ Nhân nói: “Thôi, không để ngươi đoán nữa, ta nói cho ngươi biết...”

“Sở dĩ Đan Đế có thể thả hai chúng ta rời đi là vì công tử đây đã đưa cho lão một quyển Đan Điển. Phẩm cấp của Đan Điển ấy là thiên giai cực phẩm...”

“Đó là bí mật được Thái Hư nhất tộc truyền thừa qua vô số năm, ai... không ngờ ở nơi này lại...”

“Thái Huyền, ngươi nói xem phải bồi thường thế nào?”

“Ta bằng lòng bồi thường, bao nhiêu ta cũng có thể đền!” Thái Huyền nói: “Có điều... nhẫn của ta đã bị thần phi lấy mất... thần phi trả nhẫn lại cho ta, ta lập tức bồi thường!”

Trịnh Đại Xa đang nằm trên lưng Hạ Nhân nở một nụ cười khinh miệt, nói: “Tên chó chết này vừa mở mắt ra đã nhìn thấy bản cung, vậy mà còn muốn cưỡng ép sàm sỡ bản cung!”

“Kết quả là ta đánh bại hắn rồi lấy đi chiếc nhẫn!”

“Bây giờ chiếc nhẫn là chiến lợi phẩm của ta, dựa vào đâu phải trả cho ngươi?”

“Cái gì?” Hạ Nhân nổi giận, nói: “Vậy mà ngươi dám vô lễ với người phụ nữ của ta?”

“Đánh cho hắn mất nửa cái mạng rồi tính tiếp!”

Hạ Nhân đá một cước lật tung cái bàn.

Trịnh Đại Xa phất tay lấy ra một cây thần cung, sau đó định dùng chân giương cung.

Hạ Nhân vội vàng bước tới ngăn lại: “Đại Xa à... ngươi ngốc à... loại y phục này mặc cho ta xem thì được, nhưng lúc đánh nhau với người khác, ngươi không thể mặc thêm vài lớp sao!”

“Ha ha ha...” Trịnh Đại Xa cười khẽ: “Công tử nói phải...”

Ngay sau đó, đạo pháp đan dệt, hóa thành một bộ đạo bào hoa lệ khoác lên người Trịnh Đại Xa. Nàng lại nhấc chân lên, lần này trên đôi chân không còn trống trơn nữa, mà đã phủ một lớp vải sa đen...

Hạ Nhân lập tức suýt chảy máu mũi: “Dừng dừng dừng... như vậy cũng không được, thôi... đừng đánh nữa, ngươi trốn ra sau ta đi!”

“Nào nào nào... Thái Huyền, đến đây chúng ta tiếp tục thương lượng!”

Hạ Nhân gọi Thái Huyền đến trước mặt, hai người lại ngồi xuống tiếp tục bàn bạc.

“Thái Hư đạo nhân ta là người biết nói lý...” Hạ Nhân bày ra vẻ mặt chân thành: “Sau khi bồi thường, ngươi lập một lời bảo đảm cho ta, bảo đảm sau này không quấy rầy ta và nô tỳ của ta nữa, ta sẽ thả ngươi đi!”

“Hừ...” Thái Huyền nói: “Ta đã nhìn thấy bảo bối của ngươi, lại còn thấy thần phi của Không Gian Thần Đế, ngươi sẽ thả ta đi sao?”

Hạ Nhân nói: “Ngươi xem... là tự ngươi không tin tưởng bản thân thôi...”

“Vừa rồi chẳng phải ta đã nói rồi sao? Ngươi lập lời thề, chẳng phải mọi chuyện đều được giải quyết à?”

Thái Huyền suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được... ngươi muốn bồi thường thế nào?”

“Đạo pháp đi!” Hạ Nhân nói: “Ngươi tu luyện đạo pháp thuộc tính băng đúng không... để ta nghĩ xem nào... ngưng tụ cho ta mười đoàn bản nguyên đạo pháp thuộc tính băng thất phẩm!”

“Cứ xem như đây là khoản bồi thường cho ta!”

“Tuy giá trị còn lâu mới đủ, nhưng ta cũng có thể lựa chọn tha thứ cho ngươi!”

“Phụt...” Thái Huyền suýt phun ra máu: “Tên chó chết... ngươi muốn ta chết đấy à...”

“Mười đoàn không được, nhiều quá... nhiều nhất... ta cho ngươi hai đoàn!”

Hạ Nhân lạnh lùng nhìn hắn, không nói một lời.

“Thế này đi!” Thái Huyền chủ động đổi giọng: “Bốn đoàn... nhiều nhất bốn đoàn!”

“Mười đoàn thật sự không được, nhiều quá. Ta không cần ngưng tụ đến mười đoàn, chỉ mới ngưng tụ sáu đoàn thôi là đã sắp chết rồi!”

Hạ Nhân nói: “Không sao… ta có thừa kiên nhẫn, ta có thể đợi!”

“Thế này đi, trước tiên ngươi ngưng tụ cho ta bốn đoàn, sau đó nghỉ ngơi một thời gian rồi tiếp tục ngưng tụ!”

“Mười đoàn không được!” Thái Huyền dứt khoát từ chối: “Tuyệt đối không được… nhiều nhất ta cho ngươi sáu đoàn!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Thái Huyền à… ngươi có biết ta thuộc chủng tộc nào không?”

Thái Hư hơi nhíu mày: “Ngươi là… Vu tộc?”

“Ừ!” Hạ Nhân nói: “Đoán đúng rồi. Ngươi cũng biết ta không có thần hồn, không sợ thần niệm công kích của ngươi!”

“Cho nên… ta tu luyện huyết đạo!”

“Nếu ta không đoán sai, đạo hữu Thái Huyền chắc hẳn là một loại yêu tộc khổng lồ nào đó đúng không?”

“Không biết tinh huyết yêu tộc của ngươi có giúp ích gì cho việc tu hành của ta không nhỉ!”

“Nếu ngươi không muốn đưa đạo pháp, cũng có thể cho ta một ít tinh huyết!”

“Ừm… vậy mười hai giọt đi… ngươi xem, là tự ngươi đưa, hay để người phụ nữ của ta lấy?”

“Hoặc là ta bảo người phụ nữ của ta tiêu diệt thần niệm của ngươi, khiến ngươi biến thành hoạt tử nhân!”

“Đến lúc đó ta dùng cơ thể hoạt tử nhân của ngươi để nuôi huyết, như vậy ta sẽ có được tinh huyết Thần Hoàng thất phẩm vô cùng vô tận.”

Thái Huyền rùng mình, sau đó im lặng!

Trong tình cảnh hiện tại, người là dao thớt, ta là cá thịt.

“Được…” Thái Huyền nói: “Mười đoàn bản nguyên đạo pháp thuộc tính băng thất phẩm… nhưng ta không thể ngưng tụ nhiều như vậy trong một lần!”

“Ngươi phải cho ta một khoảng thời gian nhất định!”

Hạ Nhân hỏi: “Bao lâu?”

Thái Huyền nói: “Chia làm ba lần. Lần đầu đưa ngươi bốn đoàn… cần hai tháng!”

“Cách năm nghìn năm, lần thứ hai đưa ngươi ba đoàn.”

“Lại cách năm nghìn năm nữa, lần thứ ba đưa ngươi ba đoàn!”

CHƯƠNG 2331

Mai hoa rơi

Khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Nhân vẫn không đi lĩnh ngộ đạo pháp.

Hắn chỉ cầm bộ Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh kia, không ngừng tụng đọc tu hành, tích lũy tâm lực.

Nhưng rốt cuộc đã tu luyện được bao nhiêu tâm lực, chính hắn cũng chẳng đếm nổi.

Dù sao cứ lấy việc có thể khống chế được [Điểm Giáng Thần] làm chuẩn.

Nếu vẫn chưa tu thành thần thông Điểm Giáng Thần thì cứ tiếp tục tụng đọc.

Điểm Giáng Thần là thứ lão Tào để lại, chính là cực phẩm thiên giai. Sau khi tu thành, có thể dùng tâm lực mô phỏng sức mạnh thần niệm, ngụy trang thành bất kỳ thần giới ấn ký nào.

Đương nhiên, thứ này hữu dụng nhất chính là thần nô ấn ký.

Một khi luyện thành thì không sợ người khác thu mình làm nô bộc nữa.

Sau vạn năm, cuối cùng Hạ Nhân cũng lấy được mười đoàn bản nguyên đạo pháp thuộc tính băng cấp bảy.

Mười đoàn đối với Hạ Nhân mà nói đã đủ rồi.

Nếu để Thái Huyền nghỉ ngơi một lát, hắn vẫn có thể tiếp tục ngưng tụ đoàn thứ mười một, thậm chí đoàn thứ hai mươi. Nhưng thật sự không cần thiết, bởi vì mười đoàn này về cơ bản đã có thể bao phủ toàn bộ đạo pháp mà cảnh giới Thần Hoàng lĩnh ngộ.

Nói trắng ra, cho dù ép Thái Huyền tiếp tục ngưng tụ, bản nguyên ngưng tụ ra cũng giống hệt trước đó, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì đạo pháp khá đặc biệt, cùng một loại đạo pháp không cần lĩnh ngộ nhiều lần, một lần là đủ.

“Thái Hư...” Thái Huyền giao ra mười đoàn bản nguyên băng đạo nhìn Hạ Nhân, nói: “Ta đã làm theo lời hứa, giao đạo pháp cho ngươi rồi!”

“Tiếp theo, ngươi nên thả ta rời đi!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Thái Hư đồng ý thả ngươi... thì có liên quan gì đến ta? Ta đâu phải Thái Hư!”

“Ngươi...” Sau khi biết mình bị lừa, Thái Huyền lập tức nổi giận, giơ tay định ra tay.

Trịnh Đại Xa bên cạnh Hạ Nhân lập tức lách người chắn trước mặt hắn.

Hạ Nhân lại phất tay, nói: “Không cần... Đại Xa, ngươi lui ra sau... tên này đến giờ vẫn tưởng có thể dễ dàng giết được ta sao?”

“Đến đây... Thái Huyền, ta cho ngươi một cơ hội quyết đấu công bằng!”

“Giết được ta... ta sẽ thả ngươi đi!”

“Chết đi...” Thái Huyền phẫn nộ lập tức bộc phát toàn bộ sức mạnh. Hắn không hề nương tay, thần lực và đạo pháp trong cơ thể trút hết vào lòng bàn tay, vỗ thẳng về phía Hạ Nhân.

Trong hư không, vô số đạo pháp ngưng tụ, thần lực hội tụ.

Một hư ảnh bàn tay thuộc tính băng rộng chừng nghìn trượng ngưng tụ thành một khối băng, đổ ập xuống Hạ Nhân.

Bàn tay còn chưa rơi xuống, hàn khí đã thổi quét bốn phương.

Trong chớp mắt, lấy Hạ Nhân và bàn tay nghìn trượng kia làm trung tâm, phạm vi xung quanh hàng ức vạn dặm đều bị đóng băng.

Đương nhiên Hạ Nhân không thể chống đỡ một đòn toàn lực của cảnh giới Thần Hoàng.

Thần niệm hắn vừa động, thân hình đã thi triển Hư Không Tật Động, lướt vút đi.

Một chưởng này lại nặng nề vỗ vào hư không.

Nhất thời, khí tức băng hàn bàng bạc mang theo năng lượng cuốn trời lấp đất bùng nổ. Hồng Mông tử khí trong phạm vi hàng ức vạn dặm xung quanh đều bị thổi bay, hình thành một không gian tuyệt đối không còn chút Hồng Mông tử khí nào.

Nhìn từ xa, nơi đó giống như một bong bóng khổng lồ.

“Tu sĩ không gian...” Thái Huyền đứng giữa hư không, mái tóc bạc phơ, nhìn Hạ Nhân cười lạnh: “Ha ha ha... thần thông thuấn di của ngươi không tệ!”

“Nếu ngươi nghĩ chỉ dựa vào thứ này là có thể đứng ở thế bất bại thì ngươi sai lầm lớn rồi!”

“Mai hoa lạc...” Người đàn ông khẽ quát một tiếng, tiện tay vê một cái, lập tức có một bông tuyết trắng tinh lớn chừng bàn tay bay ra.

Sau đó, bông tuyết trong chớp mắt hóa thành lớn chừng một thước, rồi lại hóa thành lớn chừng một trượng.

Lấy thân thể Thái Huyền làm trung tâm, một cơn lốc màu xanh đột nhiên cuộn lên.

Cơn lốc ban đầu chỉ rộng vài trượng, nhưng chỉ sau một nhịp thở đã xuyên trời thấu đất, hóa thành độ cao vạn trượng.

Vô số bông tuyết lớn chừng một trượng bay ra từ trong cơn lốc màu xanh kia.

Mỗi bông tuyết đều bay về phía Hạ Nhân.

Cảnh tượng này khiến Hạ Nhân nhớ đến năm xưa tại Linh giới, hắn từng gặp một kẻ tên là Nhược Khai Tổ Sư. Tên đó cũng từng thi triển một bộ thần thông tuyết hoa tương tự.

“Công tử cẩn thận...” Trịnh Đại Xa ở bên ngoài nhắc nhở một câu.

Hạ Nhân khẽ động chân, lập tức thi triển Hư Không Tật Động rời đi.

Vô cùng vô tận bông tuyết vồ hụt, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi thân hình Hạ Nhân xuất hiện, những bông tuyết ấy lại đuổi theo.

Trong hư không dường như còn vang vọng một tiếng sáo lạnh lẽo đến cực điểm.

Bầu không khí gió bắc nức nở khiến người ta như đích thân lạc vào cảnh đó.

Hạ Nhân thi triển Hư Không Tật Động né tránh, nhưng bất kể hắn né kiểu gì, Thái Huyền vẫn luôn bám sát phía sau, vô số bông tuyết dày đặc không ngừng vờn quanh người hắn.

Thậm chí có một bông tuyết vút qua thân thể hắn, rạch trên da một vệt máu.

“Mở ra cho ta...” Hạ Nhân cũng không dám chậm trễ.

Hắn phất tay, trực tiếp tế ra Hồng Mông Chí Đạo Chung.

Thần chung màu đen hóa thành lớn vài trượng, phủ trên đỉnh đầu Hạ Nhân.

Từng bông tuyết liên tiếp nện vào thần chung của Hạ Nhân.

Sức mạnh của mỗi bông tuyết không lớn, nhưng hàng tỉ tỉ bông hợp lại thì khiến người ta không thể chống đỡ.

Hạ Nhân phát hiện Chí Đạo Chung của mình cũng không cách nào ngăn cản.

Hắn dứt khoát thu thần chung lại, thi triển Hư Không Tật Động đến bên ngoài cơn lốc màu xanh, sau đó tung một quyền về phía cơn lốc.

Khoảnh khắc này, sức mạnh khí huyết trong cơ thể Hạ Nhân cuốn theo thần lực và đạo pháp Đại Đạo Sức Mạnh, mãnh liệt đánh ra.

Cơn lốc khí màu xanh khổng lồ bị đánh nứt một khe hở.

Một quyền này thậm chí còn nện chắc chắn lên người Thái Huyền, đánh hắn phun ra một ngụm máu.

Khoảng cách cảnh giới thật sự quá lớn.

Hiện giờ Hạ Nhân có thể dễ dàng vượt cấp chém giết cường giả cảnh giới Thần Vương, nhưng muốn chém giết cảnh giới Thần Hoàng thì vẫn chưa đủ.

Hạ Nhân lại thi triển Hư Không Tật Động né tránh, buộc phải tế thần chung ra để phòng ngự.

Đúng lúc này, một mũi thần tiễn bay ra, tựa như sao băng kéo vệt trên mặt đất, lướt qua vô số mảnh tuyết rồi nặng nề đâm vào vòng xoáy màu xanh.

Ngay sau đó, thần tiễn xuyên qua thân thể Thái Huyền, mang theo cả người hắn bay xa vạn dặm.

“Đáng chết...” Thái Huyền chửi ầm lên: “Chẳng phải đã nói là để ta đấu với hắn sao, tại sao ngươi lại ra tay?”

Trịnh Đại Xa đi đến cách Thái Huyền không xa, cười lạnh: “Ngươi đường đường là cảnh giới Thần Hoàng, lại bắt nạt một kẻ cảnh giới Thần Tôn, tại sao ta không thể ra tay?”

“Đến đây... bà đây đấu với ngươi!”

Tiếp theo chính là màn nghiền ép một chiều của Trịnh Đại Xa.

Còn Hạ Nhân thì đứng bên cạnh xem kịch.

Chưa nói đến việc một chưởng trước đó của tên này vốn nhắm thẳng vào việc đánh chết Hạ Nhân, cho dù là để tâm trạng Vũ Tư Tình được vui vẻ, cũng không thể thả hắn đi.

Khoảng nửa nén hương sau, Trịnh Đại Xa trở về.

Sắc mặt nàng hơi tái nhợt, tay kéo theo Thái Huyền.

Thái Huyền lúc này chẳng khác nào một con chó chết, đã bất tỉnh nhân sự.

“Ồ... thế này là sao?” Hạ Nhân nhìn Trịnh Đại Xa: “Sao mặt ngươi lại trắng bệch thế kia?”

Trịnh Đại Xa nói: “Giết hắn thì không khó, nhưng vừa không được giết chết hắn, lại còn phải xé nát thần niệm của hắn, vậy thì hơi khó. Sức chiến đấu của nô tỳ tuy cũng khá, nhưng thần niệm trong cảnh giới Thần Hoàng không được xem là mạnh!”

Hạ Nhân gật đầu: “Vất vả cho ngươi rồi... ngươi cứ đi nghỉ trước, lát nữa ta tự khắc sẽ cảm ơn ngươi!”

Thần hồn của tên này đã sụp đổ, biến thành người sống thực vật.

Tinh huyết của yêu tộc cũng là bảo bối đấy!

CHƯƠNG 2332

Vị thần hoàng nghèo nhất

“Công tử… Đây là vị thần hoàng nghèo nhất mà nô tỳ từng gặp!”

“Đáng chết, trong nhẫn của hắn chỉ có một ít thần kim và vật liệu, thậm chí ngay cả một kiện thần khí ra hồn cũng không có!”

Trịnh Đại Xa ào một tiếng trút sạch đồ trong nhẫn của Thái Huyền ra.

Chưa nói đến những thứ khác, tổng giá trị số thần kim tên này vơ vét được còn chẳng đủ bù vào tổn thất hai trăm viên thần thạch cực phẩm mà Hạ Nhân phải đền cho các cửa hàng xung quanh trước đó.

Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: “May mà lão tử đã nhìn xa trông rộng. Nếu không rút bớt máu của hắn, lại để hắn ngưng tụ mười đoàn bản nguyên đại đạo Băng Chi, lần này chúng ta chẳng phải lỗ to sao!”

Ánh mắt hắn nhìn sang một hướng khác. Trong hư không nơi đó có một con cự thú màu băng lam to như ngọn núi đang nằm im. Hạ Nhân không biết thứ này, nhưng trông nó giống yêu thú dưới biển.

Giống thần kình, nhưng lại không hẳn là thần kình.

Có điều mặc kệ nó là gì, thân hình khổng lồ như vậy chắc chắn có thể chứa không ít máu.

Ngoài mười hai giọt tinh huyết tâm mạch bị Hạ Nhân lấy ra, máu bình thường cũng bị hắn rút mất một phần ba.

Thái Huyền kia chưa chết, nhưng muốn tự mình khôi phục thì gần như không thể.

Một khi giết chết nó, Thần Đế Thuần Hóa sẽ lập tức biết chuyện. Đến lúc đó, nếu Thần Đế Thuần Hóa giết tới đây, chẳng phải là tự bê đá đập chân mình sao?

“Có ngọc giản không?” Hạ Nhân nhìn Trịnh Đại Xa.

Quả thật hắn vẫn luôn nhớ mãi không quên thần thông của Thái Huyền.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng những mảnh tuyết mang thuộc tính băng kia đã vô cùng lợi hại.

“Có...” Trịnh Đại Xa đưa hơn chục miếng ngọc giản đến trước mặt Hạ Nhân: “Nô tỳ cảm thấy tên này vì là nô bộc của người khác nên khá nghèo. Của cải của hắn hẳn đều bị chủ nhân thu gom hết rồi!”

Hạ Nhân nói: “Hẳn là vậy, nếu không một vị thần hoàng không thể nào nghèo đến mức ấy!”

Phải biết rằng năm xưa, sau khi Hạ Nhân chém giết vị thần hoàng đầu tiên cũng là duy nhất, Đại Quân Thiên Ngô, chiến lợi phẩm thu được đủ để Hạ gia tiêu xài trong vô số năm tháng.

“Xem đi, ta đối xử với ngươi tốt chứ!” Hạ Nhân nói: “Ta còn chẳng lấy của cải của ngươi!”

“Ừ ừ ừ…” Trịnh Đại Xa thành thật gật đầu: “Công tử đối xử với ta tốt quá!”

“Tốt hơn lão già trong không gian kia gấp vạn lần. Ta thà cả đời ở bên cạnh công tử còn hơn!”

Hạ Nhân lắc đầu không nói, chỉ cầm những miếng ngọc giản lên xem.

Một miếng… hai miếng… ba miếng…

Có điều cuối cùng hắn cũng nhìn thấy miếng ngọc giản mình muốn: Mai Hoa Lạc.

Sau khi bỏ vào Tụ Bảo Bồn rồi lập tức lấy ra, thông tin liền hiện rõ.

Công dụng: Một loại thần thông mang thuộc tính băng. Sau khi tu luyện thành công, có thể kích phát hàng tỷ mảnh tuyết tấn công đối thủ, sắc bén vô cùng. Kết hợp với công kích âm ba, có thể tạo thành một phương thiên địa hư ảo, uy lực sát thương tăng lên gấp bội.

Hạ Nhân mừng rỡ nói: “Cái này không tệ…”

“Chẳng trách lúc trước khi tên này tấn công ta, còn hu hu hu tạo ra bầu không khí gió bấc rền rĩ. Hóa ra là để phối hợp với công kích âm ba mang thuộc tính băng!”

“Đáng tiếc, thứ hắn dùng còn chưa thể xem là âm ba!”

Trịnh Đại Xa hỏi: “Công tử, ý người là sao?”

Hạ Nhân liền giải thích công dụng của thần thông này cho Trịnh Đại Xa.

Trịnh Đại Xa chợt nói: “Thiếp không có công kích âm ba… Nhưng… trên người thiếp lại có một kiện thần khí âm ba mang thuộc tính băng!”

Nàng phất tay, lấy ra một cây sáo ngọc.

Vừa lấy ra, một luồng khí lạnh thấu xương đã ập thẳng vào mặt.

Hạ Nhân nhìn qua, không ngờ đó lại là một kiện thần khí cửu phẩm!

“Ngươi còn biết thổi sáo à?” Hắn hơi kinh ngạc.

Trịnh Đại Xa gật đầu: “Vâng, công tử!”

Hạ Nhân hỏi: “Kỹ thuật thế nào?”

Trịnh Đại Xa lập tức đỏ bừng mặt. Hàm răng trắng đều như chuỗi ngọc khẽ cắn môi dưới đỏ hồng, trong miệng nàng bật ra mấy chữ: “Công tử đừng hỏi, nô tỳ xấu hổ!”

Hạ Nhân cất cây sáo ngọc đi, nói: “Đây là trung phẩm trong thần khí cực phẩm, cũng không tệ…”

“Thứ này không hợp thuộc tính của bản thân ngươi, đưa cho ta đi!”

“Ừ!” Trịnh Đại Xa gật đầu: “Thiếp không dùng đến thứ này!”

Hạ Nhân nói: “Bản công tử còn có một cây thần tiêu khác cho ngươi…”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Nhân phất tay, tiện tay ném cây sáo ngọc và miếng ngọc giản khắc ba chữ Mai Hoa Lạc vào trong bồn.

Hạ Nhân bước ra khỏi Hồng Mông Thiên Châu.

Trịnh Hồng Lộc và Vũ Tư đang hộ pháp bên ngoài vội vàng đi tới.

“Hồng Lộc…” Hạ Nhân hỏi: “Bây giờ còn bao lâu nữa mới đến Đại hội Vấn Đỉnh?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Công tử, vẫn còn sớm lắm, còn hơn mười nghìn năm nữa!”

“Ừ!” Hắn gật đầu: “Các ngươi chuẩn bị đi, tiếp theo ta sẽ đưa các ngươi về Hạ gia!”

“Hả?” Hồng Lộc nói: “Về Hạ gia ư?”

“Vậy sau này đan phô phải làm sao?”

“Còn ai giúp công tử mở vòng xoáy không gian?”

Hạ Nhân nói: “Ta sẽ bảo đại tỷ Cố đến trông coi cửa hàng!”

“Vậy để Vũ Tư về nhà một thời gian, Hồng Lộc vẫn đi theo ta!”

Vào thời khắc then chốt, không thể xảy ra sơ suất.

Vũ Tư ở đây rốt cuộc vẫn không quá an toàn, tốt hơn hết là đưa nàng về Hạ gia.

Bên Hạ gia có mười ba vị thần đế của thành Tuyền Cơ trông coi, lại thêm lão Điêu kia, Thần Đế Thuần Hóa cũng không dám tùy tiện ra tay đâu nhỉ?

Hai nữ nhân chuẩn bị sơ qua một chút, Hạ Nhân liền đưa họ rời đi. Sau khi rời khỏi thành Thánh Đan một đoạn, hắn bảo Trịnh Hồng Lộc mở thông đạo hư không, trở về Hạ gia.

Ba người bước ra từ vòng xoáy không gian.

Sau đó tất cả đều giải trừ thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, khôi phục lại diện mạo vốn có.

“Công tử… người đã về rồi…” Lão Điêu vẫn giống hệt trước kia, sống ở ngoại môn, chuyên trông coi sơn môn.

Ánh mắt lão Điêu nhìn sang Vũ Tư, nói: “Tiểu thư Vũ Tư, đây là sao vậy… Bị người ta gieo Huyết Tung Ấn à?”

Hạ Nhân hơi kinh ngạc: “Ngươi biết ấn ký này?”

“Ừ!” Lão Điêu gật đầu: “Có người lấy được máu của tiểu thư Vũ Tư thì có thể gieo Huyết Tung Ấn, từ đó bất cứ lúc nào cũng có thể tìm thấy nàng!”

Hạ Nhân hỏi: “Có thể loại bỏ không?”

“Không thể!” Lão Điêu lắc đầu: “Ta cũng không loại bỏ được!”

Hạ Nhân nói: “Là Thần Đế Thuần Hóa!”

“Phụ thân của Vũ Tư, Thần Hoàng Kim Điệp, năm xưa đã tính kế Đạo Chủ Thuần Hóa, gieo Tế Đạo Âm Dương Thiền lên Đại Đạo Thuần Hóa, gặm nhấm sạch sẽ khí vận của Thần Đế Thuần Hóa!”

“Một thời gian trước chuyện bại lộ, Thần Đế Thuần Hóa đã giết sạch cả tông môn của họ. Sau đó, vì muốn diệt cỏ tận gốc, hắn nói sẽ giết Vũ Tư, bèn lấy mệnh bài của nàng làm mồi dẫn, gieo Huyết Tung Ấn!”

“Không sao!” Lão Điêu khoát tay, nói: “Huyết Tung Ấn, chỉ cần đến thời điểm thì sẽ tự biến mất!”

“Khoảng thời gian này tiểu thư Vũ Tư cứ trốn trong Hạ gia là được, không cần ra ngoài!”

“Thần Đế Thuần Hóa tuy mạnh, nhưng cũng không làm gì được ngươi!”

“Được!” Hạ Nhân yên tâm, nói: “Lão Điêu, cảm ơn ngươi... Sau này chuyện trong nhà phải nhờ ngươi để mắt nhiều hơn!”

“Ha ha ha ha...” Lão Điêu nói: “Công tử đừng khách sáo với lão già ta!”

“Người vừa trở về, mau về nghỉ ngơi một lát đi!”

Hắn không làm kinh động đến ai, mà ngay lập tức đi đến chỗ Kiều Tuệ Châu.

“Thứ này tốt quá...” Kiều Tuệ Châu nhận lấy miếng ngọc giản Hạ Nhân mang về, vẻ mặt đầy kinh hỉ: “Sư đệ... Đây là...”

“Thần thông thiên giai cực phẩm ư?”

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu: “Thần thông này tên là Mai Hoa Lạc, nhưng phải phối hợp với thần thông âm ba mang thuộc tính băng thì mới phát huy được uy lực lớn nhất!”

“Đúng rồi, cây Hàn Ngọc Tiêu này cũng đưa cho tỷ!”